

[Startside](#) > ... > [Anlæggelse Af Retssag](#) > [Hvor Og Hvordan](#) > [Hvilket Lands Love Gælder?](#) > [Sweden](#)

Hvilket lands love gælder?

 Sverige

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Retskilder

1.1 National ret

International privatret reguleres for fremtiden i vid udstrækning af EU-lovgivningen. Kilderne til svenske nationale regler på dette område består af lovgivning og retspraksis. Lovgivningen inkorporerer i vid udstrækning internationale konventioner, som Sverige har tilsluttet sig. De vigtigste regler på området er følgende.

Ægteskab og børn

- Kapitel 3, §§ 4 og 6, i lov om visse internationale juridiske forhold i forbindelse med ægteskab og værgemål (lagen (1904:26 s. 1) om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap, "IÄL")
- §§ 9, 12 og 13 i bekendtgørelse om visse internationale retsforhold i forbindelse med ægteskab, adoption og værgemål (förordningen (1931:429) om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap, adoption och förmynderskap, "NÄF")
- § 3 i lov (2018:1289) om adoption i internationale situationer
- § 2, 3, 3a, 5, 5a, 6 og 6a i lov (1985:367) om internationale faderskabsspørgsmål (lagen (1985:367) om internationella faderskapsfrågor, "IFL")
- Rådets forordning (EU) 2016/1103 af 24. juni 2016 om indførelse af et forstærket samarbejde på området for kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller
- Rådets forordning (EU) 2016/1104 af 24. juni 2016 om indførelse af et forstærket samarbejde på området for kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende de formueretlige virkninger af registrerede partnerskaber
- Lov om visse internationale spørgsmål vedrørende formueforhold mellem ægtefæller eller samlevende (lagen (2019:234) om internationella frågor rörande makars och sambors förmögenhetsförhållanden, "LIMF")
- § 1 i lov om Haagerkonventionen af 1996 (lagen (2012:318) om 1996 års Haagkonvention) og artikel 15-22 i Haagerkonventionen af 19. oktober 1996 om kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældres ansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn
- Artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt og Haagerprotokollen af 2007 om lovvalg i sager om underholdspligt

Arv

- Artikel 20-38 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 af 4. juli 2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis

Aftaler og køb

- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser ("Rom I-forordningen")
- § 79-87 i vekseloven (växellagen 1932:130)
- § 58-65 i checkloven (checklagen (1932:131))
- Lov om lovvalgsregler for løsørekøb (lagen (1964:528) om tillämplig lag beträffande köp av lösa saker, "IKL")
- § 25 a, 31 a og 42 a i lov om medbestemmelse på arbejdspladsen (lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet, "MBL")
- Lov om lovvalgsregler for visse forsikringsaftaler (lagen (1993:645) om tillämplig lag för vissa försäkringsavtal)
- Kapitel 13, § 4, og kapitel 14, § 2, i søfartsloven (sjölagen 1994:1009)
- § 14 i lov om forbrugeraftaler (lagen (1994:1512) om avtalsvillkor i konsumentförhållanden)
- Kapitel 1, § 4, i lov om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende timeshareboliger eller længerevarende ferieprodukter (lagen (2011:914) om konsumentskydd vid en aftale om tidsdelat boende eller långfristig semesterprodukt)
- Kapitel 3, § 14, i lov om aftaler vedrørende fjernsalg og dørsalg (lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler)
- § 48 i lov om forbrugerkøb (konsumentköplagen 1990:932)

Erstatning

- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juni 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontraktforhold ("Rom II-forordningen")
- §§ 8, 14 og 38 i lov om skader forårsaget i trafikken (trafikskadelagen 1975:1410)
- § 1 i lov i forbindelse med overenskomsten af 9. februar 1972 mellem Sverige og Norge om rensdyrgræsning (lagen (1972:114) med anledning av konventionen den 9 februari 1972 mellan Sverige och Norge om renbetning)
- § 1 i lov i forbindelse med miljøbeskyttelseskonventionen af 19. februar 1974 mellem Danmark, Finland, Norge og Sverige (lagen (1974:268) med anledning av miljöskyddskonventionen den 19 februari 1974 mellan Danmark, Finland, Norge og Sverige)

Insolvensret

- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 om insolvensbehandling
- §§ 1, 3 og 5-8 i lov om fastsættelse af regler for konkursboer, der omfatter aktiver i Danmark, Finland, Island eller Norge (lagen (1934:67) med bestämmelser om konkurs, som omfattar egendom i Danmark, Finland, Island eller Norge)
- §§ 1, 4-9 og 13 i lov om virkningerne af konkurs, der indtræffer i Danmark, Finland, Island eller Norge (lagen (1934:68) om verkan av konkurs som inträffat i Danmark, Finland, Island eller Norge)
- §§ 1, 3-8 og 12 i lov om konkursboer, der omfatter aktiver i et andet nordisk land (lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land)

- §§ 1, 4-9, 13 og 14 i lov om virkningerne af konkurs, der indtræffer i et andet nordisk land (lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land)

1.2 Internationale aftaler

Sverige er part i følgende multilaterale internationale konventioner, som indeholder lovvalgsregler. Eftersom Sverige har en "dualistisk" tilgang til internationale traktater, er disse internationale konventioner også inkorporeret i svensk lovgivning. Se ovenfor.

Folkeforbundet

- Konventionen af 1930 angående visse lovkollisioner indenfor vekselrettens område
- Konventionen af 1931 angående visse lovkollisioner indenfor checkrettens område

Haagerkonferencen om International Privatre

- Konventionen af 1955 om, hvilken lovgivning der skal anvendes på løsøre køb af international karakter
- Konventionen af 1961 om lovkonflikter vedrørende formen for testamentariske dispositioner
- Konventionen af 1996 om kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn (Haagerbørnebeskyttelseskonventionen)
- Protokollen af 2007 om, hvilken lov der skal anvendes på underholdspligt

Den Europæiske Union

- Konventionen af 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser ("*Rom I-forordningen erstatter konventionen for kontrakter, der er indgået efter den 17. december 2009*")

Nordiske konventioner

- 1931 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige indeholdende internationalprivatretele bestemmelse om ægteskab, adoption og værgemål (senest ændret ved en ændringskonvention af 2006)
- Konventionen af 1933 mellem Sverige, Danmark, Finland, Island og Norge om konkurs ("*den nordiske konkurskonvention*")
- Konventionen af 1934 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om arv og dødsboskifte (senest ændret ved en ændringskonvention af 2012)
- Konventionen af 1974 mellem Danmark, Finland, Norge og Sverige om miljøbeskyttelse

1.3 Vigtigste bilaterale aftaler

- Konventionen af 1972 mellem Sverige og Norge om rensdyrgræsning (1972 års konvention mellan Sverige och Norge om renbetning)

2 Anvendelse af lovvalgsregler

2.1 Myndighedernes anvendelse af lovvalgsregler

I tilfælde af tvister med et internationalt aspekt er domstolene generelt forpligtede til ex officio at behandle spørgsmålet om lovvalg. I henhold til flere svenske internationale privatretele regler skal de kontraherende parter lovvalg i spørgsmål vedrørende aftalen respekteres. Desuden har parterne i "supplerende" tvister mulighed for at nå til enighed om, hvilken lov der skal anvendes på det tidspunkt, hvor retssagen vedrørende deres tvist indledes. Retten skal enstemmigt vedtage en erklæring, i henhold til hvilken svensk ret finder anvendelse på retssagen i forbindelse med en retlig situation, der gør det muligt at nå et forlig i henhold til svensk national ret, forudsat at der er en forbindelse til Sverige (jf. publikation *Nytt juridiskt arkiv* fra 2017, s. 168).

2.2 Renvoi (tilbagevisning og viderehenvielse)

I svensk international privatret accepteres renvoi som hovedregel ikke. Der findes imidlertid en undtagelse i § 79, stk. 2, i vekselloven og i § 58, stk. 2, i checkloven for så vidt angår udenlandske statsborgeres beføjelser til at indgå i transaktioner, der involverer veksler eller checks. Årsagen er, at disse bestemmelser er baseret på internationale konventioner. Der findes en anden undtagelse i § 9, stk. 2, i lov (1981:7) om retsvirkningerne af konkurs, der indtræder i et andet nordisk land. Endelig accepteres renvoi for så vidt angår den formelle gyldighed af et ægteskab, jf. § 1, stk. 7, i lov (1904:26, s. 1) om visse internationale retsforhold i forbindelse med ægteskab og værgemål.

2.3 Ændret tilknytning

Der findes ingen generel regel om virkningen af en ændring af tilknytningsfaktoren. F.eks. er EU's forordninger om formueforholdet mellem ægtefæller og ægtefællernes og de registrerede partners formueforhold baseret på princippet om uforanderlighed. Dette betyder, at den gældende lov som fastlagt på grundlag af den tilknytning, der fandtes på tidspunktet for ægteskabets indgåelse eller registreringen af partnerskabet, kun undtagelsesvis kan ændres på visse betingelser, der er fastsat i de relevante EU-forordninger.

Derimod er formueforholdet mellem ægtefæller baseret på princippet om foranderlighed i situationer, der er specifikke for de nordiske lande. Det betyder, at hvis der ikke er indgået nogen aftale om lovvalg mellem ægtefællerne, hvor begge ægtefæller på et senere tidspunkt bosatte sig i et andet nordisk land og har haft bopæl dér i mindst to år, finder loven i dette land anvendelse. Hvis begge ægtefæller derimod allerede har haft fast bopæl i den pågældende stat, mens ægteskabet bestod, eller hvis ægtefællerne er statsborgere i den pågældende stat, vil lovgivningen i denne stat finde anvendelse fra det øjeblik, hvor de tager bopæl der. Der gælder et tilsvarende princip i tilfælde af samlevende (jf. kapitel 3, § 9, og kapitel 5, § 6, i lov om visse internationale spørgsmål vedrørende formueforhold mellem ægtefæller eller samlevende).

2.4 Undtagelser fra anvendelsen af lovvalgsreglerne

Det betragtes som et almindeligt princip i svensk international privatret, at en bestemmelse i fremmed ret ikke må anvendes, hvis det ville være åbenbart uforeneligt med de grundlæggende principper i den svenske retsorden. Bestemmelser af denne karakter findes også i andre landes internationale privatret, men det kan ikke udledes heraf, at et forbehold om ordre public skal være fastsat ved lov. Der er meget få retsafgørelser, hvor fremmed ret ikke blev anvendt under henvisning til ordre public.

Det er normalt domstolene, der afgør, hvilke svenske retsregler der er internationalt obligatoriske.

2.5 Vurdering af den relevante fremmede lov

Hvis en domstol finder, at fremmed ret finder anvendelse, og den ikke er bekendt med de materielle bestemmelser i den fremmede ret, er der to muligheder. Enten foretager den selv en undersøgelse, eller også anmoder den en af parterne om at fremskaffe oplysningerne. Den mest hensigtsmæssige mulighed vælges. Hvis domstolen selv foretager en undersøgelse, kan den få bistand af justitsministeriet. Som almindelig regel gælder, at domstolene bør spille en mere aktiv rolle i en indispositiv sag, mens den i dispositive sager i videre udstrækning kan overlade undersøgelsen til parterne selv.

3 Lovvalgsregler

3.1 Kontraktlige forpligtelser og retsakter

Sverige er part i Rom-konventionen af 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser. Andre retsregler finder anvendelse på visse områder. Rom I-forordningen har erstattet denne konvention i forbindelse med aftaler, der er indgået efter den 17. december 2009.

Kontrakter vedrørende løsøre køb er reguleret i lov (1964:528) om lovvalgsregler for løsøre køb. Løsøre køb er omfattet af loven om lovvalgsregler for løsøre køb, der har inkorporeret Haagerkonventionen af 1955 om, hvilken lov der skal anvendes på løsøre køb af international karakter, i national ret. Loven har forrang for bestemmelserne i Rom I-forordningen. Den omfatter imidlertid ikke forbruger aftaler. Artikel 3 giver køber og sælger mulighed for at aftale, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse. I artikel 4 er det fastsat, at hvis

parterne ikke har valgt, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse, gælder lovgivningen i den stat, hvor sælger har hjemting (hemvist). Der gælder en undtagelse fra denne regel, hvis sælger har modtaget ordren i købers hjemland, samt ved køb på børser eller auktioner.

Der findes en anden undtagelse fra reglerne i Rom I-forordningen, nemlig for så vidt angår forbrugeraftaler. Særlige regler tager sigte på at beskytte forbrugerne mod lovvalgsaftaler i § 48 i lov (1990:932) om forbruger køb, § 14 i lov (1994:1512) om forbruger aftaler, kapitel 1, § 4, i lov (2011:914) om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler om timeshare eller længerevarende ferieprodukter og kapitel 3, § 14, i lov (2005:59) om aftaler vedrørende fjernsalg og dørsalg. Det fremgår af disse bestemmelser, at lovgivningen i en EØS-stat under visse omstændigheder skal anvendes, hvis den sikrer forbrugeren bedre beskyttelse.

Der findes specifikke regler for vekslere og checks i §§ 79-87 i vekseloven (1932:130) og §§ 58-65 i checkloven (1932:131). De er baseret på Genève-konventionen af 1930 angående visse lovkollisioner inden for vekselrettens område og Genève-konventionen af 1931 angående visse lovkollisioner inden for checkrettens område.

Nogle kontrakter om erhvervsansvarsforsikring reguleres af loven (1993:645) om lovvalgsregler for visse forsikringsaftaler.

3.2 Erstatning uden for kontraktforhold

Spørgsmålet om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontraktforhold er reguleret i Rom II-forordningen.

3.3 Personalstatut, aspekter vedrørende civil status (navn, bopæl, funktion)

I svensk international privatret har den afgørende tilknytningsfaktor ved bestemmelse af "personalstatutet" traditionelt været vedkommendes statsborgerskab. Der findes imidlertid nu så mange eksempler på, at statsborgerskabet har måttet vige for bopælen som den vigtigste tilknytningsfaktor, at det er tvivlsomt, om man stadig kan tale om et enkelt primært tilknytningskriterium. I svensk international privatret anses "personalstatutet" for hovedsagelig at omfatte spørgsmål om retlig handleevne og navn.

Ifølge kapitel 1, § 1, i lov (1904:26, s. 1) om visse internationale retsforhold i forbindelse med ægteskab og værgemål skal adgangen til at indgå ægteskab ved en svensk myndighed i princippet prøves efter svensk lovgivning, hvis en af parterne er svensk statsborger eller har fast bopæl i Sverige. Tilsvarende regler gælder i nordisk sammenhæng i henhold til § 1 i bekendtgørelsen (1931:429) om visse internationale retsforhold i forbindelse med ægteskab, adoption og værgemål.

Der findes særlige regler om værgemål (förmynderskap och förvaltarskap) i kapitel 4 og 5 i lov (1904:26, s. 1) om visse internationale retsforhold i forbindelse med ægteskab og værgemål og i §§ 14-21a i bekendtgørelsen (1931:429) om visse internationale retsforhold i forbindelse med ægteskab, adoption og værgemål.

Spørgsmålet om lovvalg i relation til retten til at indgå aftaler er delvist reguleret i artikel 13 i Rom I-forordningen. Retten til at indgå i transaktioner, der involverer vekslere eller checks, er særskilt reguleret i § 79 i vekseloven og § 58 i checkloven.

Der findes en særlig regel om proceshabilitet i kapitel 11, § 3, i retsplejeloven (rättegångsbalken), hvoraf det fremgår, at en udlænding, som i sit hjemland er afskåret fra at føre en retssag, kan gøre det i Sverige, hvis vedkommende har retlig handleevne efter svensk ret.

I svensk international privatret anses spørgsmål om personnavne for at henhøre under personretten. Det betyder f.eks., at den ene ægtefælles antagelse af den andens navn ikke kvalificeres som et spørgsmål om ægteskabets retsvirkninger på det personlige område. I henhold til § 31 i personnavneloven (namnlagen 2016:1013) gælder loven ikke for svenske statsborgere, der har bopæl i Danmark, Norge eller Finland. Heraf kan man slutte modsætningsvis, at loven gælder for svenske statsborgere andetsteds. I § 32 fastslås det, at loven også kan anvendes på udenlandske statsborgere, som har bopæl i Sverige.

3.4 Fastlæggelse af forældre-barn-forhold, herunder adoption

I svensk materiel ret sondres der ikke mellem ægte og uægte børn, og de svenske internationale privatretlige regler indeholder ingen særlige lovvalgsregler til brug for at afgøre, om et barn skal betragtes som født i eller

uden for ægteskab, eller om børn født uden for ægteskab efterfølgende kan "legitimeres".

For så vidt angår den lovgivning, der finder anvendelse på faderskab, findes der forskellige regler for faderskabsformodningen og for faderskabssager. Faderskabsformodningen er reguleret i § 2 i lov om internationale faderskabsspørgsmål. Heri fastslås det, at en mand, som er eller har været gift med barnets mor, anses for at være barnets far, hvis dette følger af lovgivningen i den stat, hvor barnet ved sin fødsel fik bopæl, eller, hvis lovgivningen ikke betragter nogen som faderen, hvis det følger af lovgivningen i en stat, hvor barnet blev statsborger ved fødslen. Hvis barnet ved fødslen fik bopæl i Sverige, vil spørgsmålet imidlertid altid skulle afgøres efter svensk ret. Hvis faderskabet fastslås i retten, vil retten generelt anvende lovgivningen i den stat, hvor barnet boede under sagens behandling i første instans.

I henhold til § 3 i lov (2018:1289) om internationale retsforhold i forbindelse med adoption skal en svensk domstol anvende svensk ret i forbindelse med alle ansøgninger om adoption.

En udenlandsk afgørelse om adoption, der er gyldig i Sverige, har de samme retsvirkninger som en svensk afgørelse om adoption.

Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der gælder for børnebidrag, er underlagt Haagerprotokollen af 2007 om, hvilken lov der skal anvendes på underholdspligt. Hovedreglen er, at spørgsmålet om underholdspligt reguleres af lovgivningen i den stat, hvor barnet har bopæl. Hvis barnet ikke er i stand til at opnå børnebidrag fra den underholdspligtige efter denne lovgivning, finder lovgivningen i det land, hvor domstolen er beliggende, anvendelse. Hvis barnet ikke kan modtage børnebidrag fra den underholdspligtige efter nogen af disse lovgivninger, og begge parter er statsborgere i samme stat, finder denne stats lovgivning anvendelse.

3.5 Ægteskab, ugifte/samlevende, partnerskaber, skilsmisse, separation og underholdspligt

For så vidt angår adgangen til at indgå ægteskab henvises til punkt 3.3 ovenfor. Hovedreglen er, at et ægteskab formelt betragtes som gyldigt, hvis det er gyldigt i det land, hvor det blev indgået (kapitel 1, § 7, i lov (1904:26, s. 1) om visse internationale retsforhold i forbindelse med ægteskab og værgemål).

Ægteskabets retsvirkninger kan inddeles i to hovedkategorier: Retsvirkningerne på det personlige plan og retsvirkningerne vedrørende ægtefællernes formueforhold (se punkt 3.6 nedenfor). Den vigtigste retsvirkning af ægteskabs indgåelse på det personlige plan er ægtefællernes gensidige underholdspligt. I svensk international privatret betragtes spørgsmål om ægtefællernes arveret, en af ægtefællernes antagelse af den andens navn og ægtefællens forsørgerpligt overfor den anden ægtefælles børn ikke som henhørende under ægteskabets retsvirkninger, idet den lovgivning, der finder anvendelse, afgøres efter de lovvalgsregler, der gælder for arv, personnavne osv.

Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der finder anvendelse på ægtefællernes gensidige underholdspligt, er reguleret af Haagerprotokollen af 2007 om, hvilken lov der skal anvendes på underholdspligt. Hovedreglen er, at spørgsmålet om underholdspligt reguleres af lovgivningen i den stat, hvor den underholdsberettigede har hjemting. Hvis en af ægtefællerne gør indsigelse mod anvendelsen af denne lovgivning, og ægteskabet har en tættere tilknytning til lovgivningen i en anden stat (især lovgivningen i den stat, hvor ægtefællerne senest havde fælles bopæl), anvendes lovgivningen i denne anden stat.

I spørgsmål om skilsmisse bestemmes det i kapitel 3, § 4, stk. 1, i lov (1904:26, s. 1) om visse internationale retsforhold i forbindelse med ægteskab og værgemål, at de svenske domstole skal anvende svensk ret. § 4, stk. 2, indeholder en undtagelse, hvis begge ægtefæller er udenlandske statsborgere, og ingen af dem har haft fast bopæl i Sverige i mindst et år.

Svensk materiel ret omfatter ingen regler om separation eller ægteskabets ophævelse (hemskillnad och återgång av äktenskap). Reglerne om bosondring efter separation fremgår af kapitel 2, § 6, og kapitel 3, § 13, i lov (2019: 234) om visse internationale spørgsmål vedrørende formueforhold mellem ægtefæller eller samlevende.

3.6 Formueforholdet mellem ægtefæller

Spørgsmål vedrørende den gældende lov i forbindelse med formueforholdet mellem ægtefæller reguleres i kapitel III i Rådets forordning (EU) 2016/1103 af 24. juni 2016 om indførelse af et forstærket samarbejde på

området for kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller. De tilsvarende regler om registrerede partnerskaber findes i kapitel III i Rådets forordning (EU) 2016/1104 af 24. juni 2016 om indførelse af et forstærket samarbejde på området for kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende de formueretlige virkninger af registrerede partnerskaber. De supplerende bestemmelser til disse EU-forordninger findes i kapitel 2 i lov (2019: 234) om visse internationale spørgsmål vedrørende formueforhold mellem ægtefæller eller samlevende (jf. bl.a. kapitel 2, § 4 og 5).

De særlige bestemmelser om, hvilken lov der skal anvendes på formueforholdet mellem ægtefæller i situationer, der er specifikke for de nordiske lande, findes i kapitel 3 i lov (2019: 234) om visse internationale spørgsmål vedrørende formueforhold mellem ægtefæller eller samlevende (jf. bl.a. kapitel 3, § 8-11).

3.7 Arv i henhold til lov eller testamente

Spørgsmålet om lovvalg vedrørende testamente og arv er reguleret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 af 4. juli 2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis. Lovvalgsreglerne i forordningen gælder, uanset om den internationale forbindelse vedrører en medlemsstat eller en anden stat.

Der findes dog særlige bestemmelser om et testaments formelle gyldighed i kapitel 2, § 3, i loven om arv i internationale situationer (lagen (2015: 417) om arv i internationella situationer), som inkorporerer Haagerkonventionen af 1961 om lovkonflikter vedrørende formen for testamentariske dispositioner i national ret. Et testamente anses for formelt gyldigt, hvis det opfylder de formkrav, der er foreskrevet i loven på det sted, hvor testator har oprettet det, og ellers på det sted, hvor testator havde fast bopæl, eller på et sted, hvor testator var statsborger, enten på det tidspunkt, hvor testamentet blev oprettet, eller på tidspunktet for testators død. En disposition over fast ejendom er formelt gyldig, hvis den opfylder de formkrav, der er foreskrevet i loven på det sted, hvor ejendommen er beliggende. Tilsvarende regler gælder for tilbagekaldelse af testamente. En tilbagekaldelse skal også anses for at være gyldig, hvis den er i overensstemmelse med en af de love, hvis formkrav testamentet overholdt.

3.8 Ejendomsret

Inden for formueretten findes der kun skriftlige lovvalgsregler for visse tilfælde vedrørende skibe og luftfartøjer, finansielle instrumenter og kulturgoder, som ulovligt er fjernet, og for visse situationer, der er reguleret i den nordiske konkurskonvention og insolvensforordningen.

De formueretlige virkninger af f.eks. køb af eller pant i såvel løsøre som fast ejendom skal bedømmes efter lovgivningen i det land, hvor ejendommen er beliggende på tidspunktet for købet eller pantsætningen. Denne lovgivning regulerer spørgsmålet om, hvilke tinglige rettigheder, der overhovedet kan indrømmes, hvordan de stiftes og ophører, hvilke formkrav der gælder, og hvilke rettigheder over for tredjemand en bestemt disposition giver.

Hvad angår internationale sikringsrettigheder er det fastslået i retspraksis, at hvis sælger på det tidspunkt, hvor sikringsrettigheden blev stiftet, vidste, at formuegodet ville blive overført til Sverige (og rettigheden ikke gælder dér), burde sælger i stedet have skaffet sig en sikringsret, der opfylder kravene i svensk lovgivning. Desuden kan en international sikringsrettighed ikke tillægges retsvirkning, hvis der er hengået et vist tidsrum efter, at formuegodet blev overført til Sverige. Den udenlandske kreditor har i så tilfælde haft tid til enten at få stillet ny sikkerhed eller for at inddrive sin fordring.

3.9 Insolvens

Forordning (EU) 2015/848 om insolvensbehandling indeholder regler om lovvalg i forbindelserne med andre EU-medlemsstater (med undtagelse af Danmark).

I forhold til de nordiske lande, som ikke er omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EU) 2015/848 om insolvensbehandling, findes der særlige lovvalgsregler, som udspringer af den nordiske konkurskonvention af 1933, og som blev inkorporeret i svensk lovgivning ved nogle love i 1981 (i forhold til Island anvendes reglerne fra tidligere lovgivning fra 1934). Konventionens hovedregel er, at en insolvensprocedure i en kontraherende

stat omfatter aktiver tilhørende skyldneren, der befinder sig i en anden kontraherende stat. Spørgsmål om sådanne aktiver, såsom skyldnerens ret til at råde over sine aktiver, og spørgsmålet om, hvilke aktiver, der indgår i konkursboet, reguleres som hovedregel af lovgivningen i det land, hvor konkursbehandlingen foregår.

Ud over ovennævnte regler er den svenske internationale konkurslovgivning i det væsentlige ikke baseret på love. Princippet er, at loven i procedurelandet (*lex fori concursus*) finder anvendelse. Dette betyder bl.a., at svensk lov i tilfælde af et svensk konkursbo finder anvendelse på selve proceduren og øvrige konkursretlige spørgsmål.

■ Sidste opdatering: 29/03/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.